

Woord vooraf

Voor je ligt een bundel met maar liefst vijftig afleveringen van Frank on Friday. Vijftig keer ziel en zaligheid verwerkt in een wekelijks schrijfsel, gepubliceerd in eigen beheer tussen het najaar van 2022 en het voorjaar van 2024. Vaak universele, tijdloze of grootse thema's, maar vrijwel altijd door-drenkt met nieuwsontwikkelingen, mijn persoonlijke belevenissen en sociale dilemma's in onze samenleving. Maar bovenal met luchtige ondertoon, want: er is al genoeg gedoe.

'Goed, maar wat is het dan precies?', vroegen mensen me toen ik in november 2022 het publiceren via frankonfriday.nl en mijn social media kanalen, voor het eerst aankondigde. Ik noemde het steevast columns, dat gaf een beetje richting. Maar eerlijk is eerlijk: het was allemaal enkele alinea's te lang, om het als column te kunnen bestempelen. Het was anderzijds misschien weer net wat kort, om het als blog te typeren. En sowieso: dat vond ik zó "2001" klinken. Dus doopte ik het "Frank on Friday", want het verscheen immers op vrijdagmorgen. Het beestje hoeft maar een naam te hebben.

Met name de speelse, luchtige en waar mogelijk optimistische aanpak viel in de smaak. Voor sommigen werd het al vrij snel een begrip. 'Langzaam, heel langzaam, begin ik mij oprecht te verheugen op vrijdag', schreef iemand na enkele maanden op Facebook, onder een van mijn bijdragen. Een ander liet me begin 2023 weten dat hij ondertussen "koffie-met-Frank-op-vrijdag" als vast agendapunt had gepland. Kon ik wel om lachen. 'Pre-weekend koffie smaakt toch beter met een leuke (herkenbare) column', motiveerde hij dat. En dus, hield ik toch maar vast aan het begrip column.

Het is geen geheim dat ik iemand met een brede interesse ben. Zeg maar gerust: een heel brede. Deels gevoed door mijn studie media-cultuurwetenschappen, maar anderzijds heeft een uiteenlopende belangstelling er altijd wel ingezet. Het schoot in veel van de geschreven columns, dan ook alle kanten op. De nieuwswinkie die ik ben, zorgde ervoor dat de actualiteit in meer of mindere mate altijd zijn weg vond naar de Frank on Friday's. Maar het gaat ook over alles dat ik mooi, inspirerend, beangstigend of helemaal verkeerd vindt. Van de dingen waarover we over vijftig jaar misschien nog steeds zullen spreken, tot de piepkleine dingen die het leven leuk maken. Van cultuur, geschiedenis, de zorgsector of politiek, tot aan mijn verlangen naar een kop koffie, de omgeving waarin ik woon, verhalen van de werkvloer of het geklaag over het weer. En het mooie is: het bleek niet zelden allemaal met elkaar verbonden te zijn.

Volgens mij vormt deze bundeling van vijftig columns ook een treffend beeld van het post-coronatijdperk, bekeken door de ogen van een dertiger. Een mix van ongeloof, verwondering, hoop, botsingen, opluchting, frustratie en het vieren van een leven zonder lockdowns en mondkapjes. Maar tevens mét een groeiend besef, dat steeds minder vanzelfsprekend is. Die tijd is voorbij. Onzekerheid (door het verlies van die houvast), fascinatie (voor een onbekende periode vol nieuwe mogelijkheden) en relativering (omdat vrijwel niets zwart-wit is), vatten de inhoud van dit boek dan ook aardig samen, denk ik zo.

'Gaaf hoe jij met woorden kunt spelen en hoe creatief jouw brein is!', was ook een reactie die ik van iemand opving. Vond ik leuk. Maar het deed me ook nadenken over het schrijven zelf: iets dat ik al langere tijd deed. Tijdens mijn studie (maar toen nog noodgedwongen vrij academisch van aard), op mijn werk als communicatieadviseur bij Zuyderland en de laatste jaren ook steeds meer in mijn vrije tijd.

Om stoom af te blazen, om mensen aan het denken te zetten en om (al schrijvende), zélf tot nieuwe inzichten te komen. Dat kwam allemaal samen in deze vijftig columns. Ontzettend leuk om te doen, soms echt tussen de bedrijven door, maar het wekelijkse karakter zorgde ervoor, dat ik blééf schrijven. Iets met “wie A zegt...” De vele leuke reacties stimuleerden uiteraard ook. Mijn ouders waren fans vanaf het eerste uur, maar ook vrienden, familieleden, collega's en onbekenden vonden hun weg naar mijn wekelijkse overpeinzingen. Of riepen me tot de orde als ik bewust een week had overgeslagen.

Ik dank iedereen, stuk voor stuk, voor het lezen in al die weken. En ik dank ook jou, voor het ter hand nemen van dit boek. Ik hoop dat je veel vertier beleeft aan een of meerdere columns die hierna gaan volgen. Met hier en daar misschien een aha-erlebnis, een situatie die heel herkenbaar voor je is, iets moois dat je gaat onthouden wanneer je het boek weer aan de kant legt, óf: dat je op een mening stuit, terwijl die haaks staat op de jouwe - maar je stiekem toch aan het denken zet. Het kan en mag allemaal!

Genoeg duiding. Ik introduceer dit boek graag met de woorden die notabene mijn eigen vader me teruggaf ná de allerlaatste column. ‘Je maakte van bedreigingen, kansen en uitdagingen. Je toverde doemscenario's om tot hoop en perspectief. En bestreed - met de menselijke maat voorop - alles wat slecht en kwaad is om ons heen.’ Na zo'n woorden kan ik, zonder naast mijn schoenen te gaan lopen, enkel dankbaar concluderen: missie geslaagd.

Veel leesplezier!

Frank